

da heller ikke se, at der er noget som helst i, at Tidsrummet er sat til halvandet Aar. Det har tidligere været to Aar. Jeg kan absolut ikke gaa med til, at Tidsrummets Længde skal nedsættes yderligere. Halvandet Aar er akkurat samme Tidsrum, som man har fastsat i Norge, hvor man for ganske nylig har behandlet et lignende Lovforslag. Dernæst er der Ændringsforslaget Nr. 10 til § 21. Et Flertal ønsker ikke, at der skal kunne tilbageholdes saa meget af Hyren, som Lovforslaget gaar ud paa. § 20 indeholder den Bestemmelse, at en Sømand kan bestemme, at $\frac{2}{3}$ af hans Hyre skal sendes hjem som maanedligt Træk til en bestemt opgiven Person. Man bør sikkert medvirke til, at dette bliver brugt i saa høj Grad som muligt. Den ærede Ordfører for det radikale Venstre (Niels Petersen) har været inde paa, at det netop var denne Bestemmelse, der gjorde, at han kunde tiltræde Ændringsforslag Nr. 8. Jeg synes, at naar man ved, at Sømanden ifølge sin hele Livsstilling i meget højere Grad end andre er udsat for Fristelser og for at bortødsle sin Løn, maa man med Glæde hilse en Bestemmelse, som gaar ud paa, at han kan sikres, saaledes som det vil ske paa denne Maade. Jeg synes, at den Affattelse, Lovforslaget vil faa ved Flertallets Ændringsforslag, er rimelig og god; derfor maa jeg fraraade at stemme for Mindretallets Ændringsforslag.

Ændringsforslag Nr. 11 til § 23 gaar ud paa, at der i første Linie skal tilføjes: „eller forringes ved Antagelse af en Sømand af lavere Uddannelsesgrad“. Den Bestemmelse, der da vilde fremkomme, er vel i og for sig teoretisk ganske rigtig, men det vil sikkert være overmaade vanskeligt at praktisere den, og den vil sikkert give Anledning til en hel Del Kævl og Strid, som man helst bør undgaa. Derfor maa jeg fraraade at vedtage Ændringsforslaget. Dernæst er der Ændringsforslag Nr. 13 til § 28. Det er jo en Paragraf, som medfører store Fremskridt for Sømanden i Forhold til, hvad der tidligere har været Lov, og det er en Paragraf, som Rederne er overmaade utilfredse med. At gaa videre, end Lovforslaget tilsligter her, maa jeg meget bestemt fraraade. Endvidere er der Underændringsforslag Nr. 16 til Ændringsforslag Nr. 15 til samme Paragraf, der gaar ud paa, at naar en dansk Sømand, som er forhyret i oversøisk Fart, har været i 3 Maaneder i Rederiets Tjeneste, skal han have Ret til at hjemsendes uden Udgift

for ham selv, hvilken Ret ellers kun tilkommer en Sømand, som er hyret i europæisk Fart. Mindretallet mener, at det vil være en Fordel for Sømanden, at denne Bestemmelse indføres. Men det er jeg slet ikke sikker paa. Man har fra Rederside fremhævet, at hvis den Bestemmelse bliver indført, vil man se sig nødsaget til at skrive ud til sine Skibsførere ude i den oversøiske Fart: Der paalægges os saa store Byrder ved at antage danske Sømand, at det skal De være betænkelig ved at gøre. — Derfor kan Indførelsen af denne Bestemmelse være til absolut Skade for Sømanden. Der lempes jo lidt paa det ved, at det foreslaas, at vedkommende skal have været i Tjenesten i 3 Maaneder, men man kan jo ikke forud vide, om vedkommende Sømand egner sig til Tjeneste i 3 Maaneder, saa jeg tror, at selv med denne Begrænsning er Bestemmelsen ikke til Gavn for Sømanden. Men Bestemmelsen kan virke paa urimelig Maade, saa jeg maa derfor bestemt fraraade at vedtage dette Ændringsforslag.

Ændringsforslagene Nr. 20, 23, 24 og 25 til §§ 32, 34, 37 og 41 gaar ud paa at stille Skibsofficerer og Mandskab ganske ens i saadanne Tilfælde, hvor der er Tale om, at de har Krav paa Erstatning for Tab af Hyre. Lovforslaget fastsætter her den samme Frist, som i Lovforslagets § 13 er fastsat for Opsigelse. Det har sin Grund i, at Skibsofficerer er for det første almindeligvis længere knyttet til Erhvervet end Mandskabet, og de har sikkert vanskeligere ved at finde Hyre, end en Sømand har. Jeg kan da ikke anbefale, at man stiller Officerer og Mandskab lige i den Henseende. Den ulige Stilling er sikkert i Overensstemmelse med Praxis, og den samme Regel har Norge. Det maa derefter sikkert antages, at der er Grund til at have den.

Ændringsforslaget Nr. 25 a. om at slette § 42 kan ikke modtages allerede af Hensyn til vore Nabolande.

Mindretallets Ændringsforslag Nr. 30 til § 51 gaar ud paa, at en Sømand skal have Lov til at gaa i Land i sin Fritid uden at spørge derom. Jeg synes imidlertid, at Bestemmelsen „Landlov maa ikke nægtes en Sømand i hans Fritid“ maa være god nok. Der er efter min Mening ikke Anledning til at gaa videre, og jeg kan ikke tiltræde dette Ændringsforslag.

Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 31 til § 52 er allerede omtalt af det